

DE OPMERKELIJKE TOESTANDEN DIE
JE ERVAART IN EEN
POEZENOPVANG, ANNO 2020

Een bewogen jaar is voorbij, Corona bracht ons in een sfeer van ongerustheid. Er was ook bij ons veel verdriet, want vele oudere blijvertjes hebben ons verlaten. Eigenlijk was het een generatie die beetje bij beetje vertrok. Ik ben dus zo al een heel jaar in de rouw, het ene verdriet min of meer verwerkt en er diende zich al een ander aan. Als er een troost is, dan is het wel dat deze kansloze poesjes hier nog van een mooi leven konden genieten i.p.v. meedogenloos aan hun lot overgelaten te worden.

Desondanks mijn gevecht om ze te redden, soms loopt het fout. Zo had ik 3 oudere poezen opgevangen die dringend weg moesten gezien het huis waar ze woonden werd afgebroken en hun vrouwtje moest naar een home. Ze waren zeer angstig maar toch lukte het me na enkele maanden om twee van hen te plaatsen bij mensen die ik ken. Ze ontpopten zich daar als zeer vriendelijke poezen.

Eentje, het oudste van 17 jaar, werd tot mijn grote vreugde ook geplaatst, maar haar geluk was van korte duur. De dag na de plaatsing liet men haar in een ruimte waar ze naar buiten kon geraken, wat ook gebeurde. Het was in Lokeren. Onmiddellijk gingen we haar zoeken. De dag van de ontsnapping ontdekten we haar achter in de tuin, we konden haar echter niet te pakken krijgen en sindsdien is het een wekelijkse zoektocht geworden, ook door een collega. Het enige troostpunt is dat er verderop een verlaten manege staat zodat ze daar kan schuilen en er lopen nog minstens 3 katjes rond waarvan eentje vermoedelijk thuisloos is. Er is vermoedelijk ook een plek waar ze voedsel vinden.

Weken van zoektochten tussen struikgewas en in lege gebouwen, van roepen aan de achterkant van tuinen, het aanspreken van buurtbewoners, het verspreiden van ontelbare flyers, buurtnetwerk, meldingen aan meldpunten vermiste dieren, niets maar ook niets leverde iets op. Uiteindelijk zetten we nu wekelijks op 2 plaatsen droogvoer in de manege,

wat steeds op is, en zeker niet door egels en ratten want daar kennen we de achtergelaten sporen van. Nog steeds is er dat sprankeltje hoop, net zoals bij Mona en Jani, waar u zich wellicht het wedervaren nog wel van herinnert uit het jaarverslag van 2019.

2020 luidde ook een grote verandering in het plaatsen van poezen. Voorheen waren we blij om er wekelijks enkele te kunnen plaatsen, tegenwoordig is het 'aanbod' veel kleiner dan de vraag. Dit is natuurlijk enigszins positief en kunnen we bovendien nu voor de poes de beste adoptant uitzoeken. Anderzijds staat er tegenover dat het soms wel pijnlijk wordt als een fantastische adoptant niet aan een zo begeerd huisdier kan geholpen worden.

Dit alles dankzij de nieuwe wetgeving op sterilisatie en castratie en dat komt zeker ten goede aan de poesjes die voeger maar al te gemakkelijk in handen kwamen van mensen die ze als een verzetje bekeken en dat meestal voor korte duur.

Mijn bekommernis is, nu meer dan ooit, dat de juiste poes op de juiste plaats terecht komt, dat is mijn stokpaardje en ik heb hierdoor wel wat bekendheid verworven. De tevredenheid van mensen vrolijkt mij geweldig op (het kan wel eens tegenvallen, maar een poes kan nu eenmaal niet praten). Ik zou bijna een boek kunnen vullen van mailtjes met grappige, lieve foto's en verhalen rond het nieuwe huisgenootje. Zo een 'verhaal' wil ik nu toch absoluut eens met u delen, zo hartverwarmend is dat.

"Op 1/12 hebben we Mona geadopteerd, in de hoop dat ze een leuk speelviendje zou zijn voor Sibó. Ik liet je al redelijk snel weten dat dit een goede match was. Hieronder een update nu ze al een maand samenwonen.

Mona is een topkat! Ze is helemaal verliefd op Sibó en zorgt er zo voor dat er heel snel een band is ontstaan. Ze spelen samen (crossen doorheen heel het appartement tijdens een soort 'tikkertje' waarvan enkel zij de spelregels snappen), ze slapen samen en als de kattenbak groot genoeg zou zijn, zouden ze daar ook samen op zitten. Mona neemt ook Sibó's gewoontes over, waardoor er 2 katten bij ons op bed slapen (op of tegen ons), waardoor we een schoot hebben die door 2 katten wordt warm gehouden en waardoor ze nu met 2 naar de voordeur gaan als ze horen dat iemand gaat binnen komen.

Beide katten zijn al erg gehecht aan elkaar, want als ze in een andere kamer zijn, zal 1 van de 2 een specifiek geluidje (een soort jank) maken, waardoor de 2de kat naar de eerste loopt om dan samen te spelen. Ongelofelijk schattig om te zien.

Het enige verschil tussen Mona en Sibó is dat Mona een pak minder slaap nodig heeft dan Sibó. Dit zorgt er voor dat ze niet enkel met Sibó veel speelt, maar ook met ons (we hebben ons ineens een heel arsenaal aan speeltjes aangeschaft), wat alleen maar leuk is!

We hadden nooit kunnen dromen dat het zo vlot zou lopen en hadden echt niet verwacht dat ze na een dikke week al samen zouden slapen. Als we verhalen horen van vrienden en hun katten, beseffen we maar eens te meer hoe fantastisch veel geluk we hebben met Mona en Sibó. Hun karakters (oversociale Mona die zich 'opdringt' aan Sibó en tolerante en rustige Sibó die veel goed vindt) passen echt perfect samen.

Waar we nog wel altijd op letten, is dat we Sibó een beetje extra aandacht geven. Mona zorgt zelf wel dat ze alle aandacht en liefde krijgt die ze nodig heeft, waardoor het makkelijk zou zijn om Sibó over het hoofd te zien.

Momenteel loopt alles dus perfect ! En ook voor de toekomst (als er kinderen zouden komen), zien we geen probleem. Mona is super lief en leert heel snel bij welke geluiden 'normaal' zijn (zelfs luide) en waar ze dus geen schrik meer van moet hebben.

Dus nogmaals super super super hard bedankt voor een tweede perfecte match !! Zowel Sam als ik smelten nog elke dag als we naar onze katten kijken en als we even niet thuis zijn, missen we de katten al. We zouden ons geen leven zonder meer kunnen (en willen) voorstellen.

Sam, Katrien, Sibó en Mona

2020 is voorbij, misschien ook even tijd voor een terugblik op 20 jaar geleden toen ik na een zoektocht van meer dan een jaar, dit uiterst geschikt domein hier vond. Ik ontmoette toen Anneleen Bru, kattengedragstherapeute en latere stichtster van Felinova*. De meesten onder u zullen over haar intussen wel veel gelezen of gezien hebben in de media. Ze heeft het tot haar, succesvolle, missie gemaakt om mensen te sensibiliseren over het welzijn van hun kat en hen op die manier te overtuigen om haar/hem anders te gaan behandelen. Omdat ze me laatst een prachtig boek schonk, I love Happy Cats Legacy*, deel ik hier graag met u ook het volgende verhaal hieruit omdat, zoals Anneleen zelf zegt, gelukkige katten de mooiste zijn. Dat kan ik enkel maar beamen !

Jack

Een jaar geleden zagen we via de kattenopvang een oproep voor Jack, een zwarte kater, die niemand wilde omdat hij zwart was. Dus hebben wij ons aangeboden. Jack was ergens gedumpt.

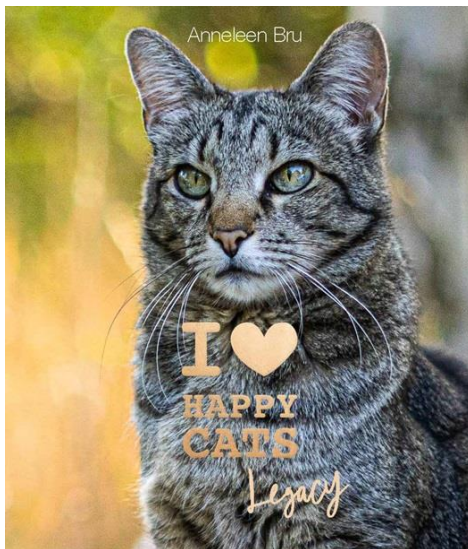
We hebben hem heel veel liefde gegeven, we hebben veel met hem gespeeld, op de juiste manier contact laten maken met de andere katten en onze hond. We zorgden

ervoor dat er altijd eten beschikbaar was, dat eten en drinken apart stond en dat er meer et- en drinkbakjes verspreid stonden doorheen het huis.

We zorgden voor meer en andere soorten kattenbakken en het kattenzand vervingen we met fijn, klonterend zand, zoals het hoort. We zijn ook gestopt met het gebruik van de plantenspuit, maar leiden hen af als ze iets doen wat we liever niet hebben. We maakten extra slaappleatsen beschikbaar waar ze zelf aangaven dat ze wilden slapen.

Onze katten komen goed overeen, zijn heel aanhankelijk en kunnen echt genieten van de aandacht. Ze spelen samen, dagen elkaar uit. Puur genieten !

Kim

Felinova : www.felinova.be -> [Happy Cats Legacy](#)

Maar na 20 jaar zijn er nog steeds toestanden die ik zelf nauwelijks kan geloven. Nog nooit gezien !

In een naburig dorp namelijk (ik werd gecontacteerd door een budget begeleidster) vertoefte een gezin die zelf niet weet hoeveel katten het heeft, in heel de buurt lopen ze rond op zoek naar voedsel, tot groot ongenoegen van bewoners. Eén poes werd zelfs verdrongen. Het werd een mooie samenwerking met 'Habe' de budgetbegeleidster om een oplossing te zoeken voor het probleem. Eerst gaan praten en de toestand inschatten. Het eerste poesje was een zwart lief kattinnetje. Ondanks tegenwerking van de dochter namen we dit onmiddellijk mee. Van de enkele die we te zien kregen konden ook al een viertal met ons mee, nog 2 andere werden later door Habe naar ons gebracht. 4 kattinnen waren drachtig. Wat later kwamen er nestjes, heel wat kittens daar haalden het niet. Uiteindelijk werden er nog 10 kittens gevonden, de meeste in erbarmelijke toestand gezien de moedertjes niet genoeg melk hadden of ze gewoon afstootten. Een kleintje moest onmiddellijk aan een infuus en overleefde, 3 stierven nog bij ons aan FIP (*FIP is de afkorting van Feline Infectieuze Peritonitis. Het is een besmettelijke buikvliesontsteking, veroorzaakt door een virus*), de meedogenloze aandoening.

Weken van krachtvoer, antibiotica, verzorging van ontstoken oogjes. Uiteindelijk werden 6 volwassen katjes gered, de 4 drachtige, gelukkig nog niet lang, werden onmiddellijk

gesteriliseerd. 3 van hen werden, na veel geduld, veel minder angstig en werden geplaatst. Vermoedelijk kunnen we er nog 1 of 2 plaatsen, wat dan nog overblijft zal hier in ieder geval het buikje vol hebben.

Van de 10 kittens konden we er 5 plaatsen, 2 zijn nog steeds hier omdat ze misschien ook FIP-dragers zijn (het zijn intussen wel speelse dikkertjes geworden), 3 stierven.

Wat mij erg ontroerde was wat Habe me zei : "dit kon ik alleen maar aan jou vragen". Nadien zorgde zij via de gemeente voor de sterilisatie van de verwilderde katjes die daar bleven.

Jaz, Cookie en Mimi

En dan is er ook nog Jaz, de zeer bange kater bij mij thuis

Jaz (op de voorgrond) met Mimi, zijn hartsvriendinnetje

Wat een triest verhaal, hij, zus en broer werden buitengezet. Buurvrouw belde me onthutst op. Ze vertoefden in de tuin, nauwelijks nog eten. Nadien heb ik beseft dat ze regelmatig werden buiten gestampt want ze waren voorheen gewoon om binnen te komen bij de burens. De heer des huizes sprak van de katten van zijn vrouw !

Jaz was zo schuw dat ik hem een herplaatsing niet wilde aandoen. Ik liet hem eerst in huis boven rustig bekomen in een kleine ruimte, hij kreeg de lekkerste potjes voorgeschoteld, goed eten dat was al een geruststelling. Van bij de minste snelle beweging of lawaai, kroop hij weg, mijn hand naar hem uitsteken...

Het was me duidelijk dat veel geduld en voorzichtig benaderen, de boodschap was.

Maar geduld, dat heb ik want ik weet hoe je met zulke poezen een ongelofelijke band smeed en na, nu 3 à 4 maanden later is Jaz mijn dikke vriend. 's Nachts slaapt hij heel rustig tegen me aan alsof hij denkt 'vrouwke moet goed slapen', zodra de wekker afloopt komt hij dichtbij en krijg ik likjes op mijn neus, fel ronken is dan van de partij en ik krabbel dan over zijn rug. Daar geniet hij ontzettend van. Daarna loopt hij naar zijn vast plaatsje voor zijn potjes. Ik heb zelden zo een lieve en rustige kat gehad. Hij is steeds heel discreet alsof hij niet verkeerd wilt doen. Soms komt hij 's avonds in de woonkamer maar bij het minste vreemd geluid stuift hij naar boven. Hij blijft bang maar is zo een trouwe metgezel, ik kan me ons huis zonder Jaz niet meer voorstellen. Hij helpt ook mijn vele pijnlijke afscheidsmomenten te verzachten en ik zie hem elke dag genieten van de rust en het buikje vol, maar diep van binnen blijft er die angst om terug in de hel terecht te komen. Dat zal nooit gebeuren Jaz !

Poes

Je loopt vaak langs mijn been op zoek naar
aandacht.

Ik geef je dan een streling over jouw zachte dikke
vacht.

Kriebel ik je bij je nekje, dan begin je te brommen.
Komt er een andere poes, dan begin je steevast te
grommen.

Je maakt dan een hoge rug en een staart pluizig en
dik.

Ben je later weer bij mij, dan geef je me weer een
lik.

We leren elkaar zo steeds beter kennen.
Meer hebben we niet nodig om elkaar te verwennen.